

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

V. Quomodo Sabbatius Novatianorum Presbyter ex Judaeo, à fidei suae
consortibus defecerit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

CAPUT IV.

*De Judeo paralytico, qui ab Attico Episcopo
in Baptismo sanatus est.*

ET hoc quidem inter cetera emolumentum, temporibus Attici accessit Ecclesie. Sed nec miraculis aut sanationibus eadem tempora caruerunt. Iudæus enim quidam plures jam per anno paralyticus in lecto jacebat. Qui cum omnia Medicorum remedia frustra expertus esset, nec ulla Judæorum preces opem ipsi adferre potuissent, tandem ad Christianorum Baptismum confugit, hunc solum verum ac salutarem sibi medicum fore sperans. Ea res Attico confestim renuntiata est. Hic igitur cum primis fidei rudimentis hominem instruxisset, spemque in Christum ei annuntiasset, cum in lecto jacentem ad Baptisterium deferri iussit. Tum Judæus paralyticus sincerâ fide Baptismum suscipiens, simulatque ex Baptisterii fonte levatus est, morbo penitus caruit, ac deinceps sanus permanxit. Hanc mirabilem curationem Christi, potentia nostris etiam temporibus ostendere dignata est: quæ quidem effecit ut multi Gentilium suscepta fide ad Baptismum accederent. Judæi vero licet miracula requirant, tamen ne presentibus quidem miraculis adducti sunt ad fidem. Hujusmodi beneficia Christus hominibus conferebat.

CAP. V.

*Quomodo Sabbatius Novatianorum Pres-
byter ex Iudæo, à fidei sue consorti-
bus defecerit.*

Πολλοὶ ὅ παρ' ἐδὲν ταῦτα πθήμεροι,
τῇ αὐτῶν μοχθηρίᾳ ἐχόλαζον· ἐ γὰρ
μισοῦσά τοις γνωρίμοις τερασίοις ἠπί-
στα, ἀλλὰ δὴ καὶ οἱ φιλεῖντες ἐκείνοις ἀκολο-
θεῖν, ἐφαμίλλα αὐτοῖς φεγγάντες ἠλέχθη-
σαν· ἑλθέτω μὲν ἂν ἐ μικρὸν ἐμπερ-
δὲν ἐμπαθήμεν, μὴ βελόμεθα ἐν τῷ οἴ-
κῳ τὰ γαμψὰ πρὸς ἐσπευτερίου μένειν. Ἐπι-
σκοπεῖν ὅ ἔξ ὀρχήης σπειύδων, ὑπὸ οὐδ' αὐ-
τὰς χρέας τῆς ναυαπανῶν ἐκκλησίας ἀνε-
χωρήσῃ, πρὸς φασιν τὴν ἀδελτηρήσιν τῶ
ἐδαῖκῳ πᾶσι ποιεῖμεθ' ὡς αὐτῶν ἀγων

Perique tamen ista pro nihilo ducentes, in nequitia sua perstiterunt. Neque enim Iudæi solum hic quæ fiebant prodigiis fidem accommodare noluerunt: sed & ij qui Iudæos imitari studeant, idem cum illis sentire deprehensi sunt. Sabbatius certe, cujus paulo antea mentionem fecimus, cum intra Presbyterii gradum se continere noller, sed jam inde ab initio Episcopatum ambi- ret, his temporibus ab Ecclesia Nova- tianorum recessit, Palse hæ Iudaici ob- servationem prætendens. Nam cum in

U u iii

quodam civitatis loco qui Xerolophus A nuncupatur, ubi nunc est forum Arcadii, separatim ab Episcopo suo Sisinnio collectas celebraret, facinus aggressus est multis periculis obnoxium. Etenim die quodam conventus Ecclesiastici, cum capitulum quoddam Evangelii legeret, in quo dicitur: erat autem dies festus qui dicitur Judæorum Pascha: ipse de suo adjecit quæ nec ulpiani sunt scripta, nec unquam audita: ista videlicet, Maledictus qui extra azyma celebraverit Pascha. Hoc auditum emanavit ad multos. Et quicumque simpliciores erant ex laicis Novatianorum, hac arte decepti, ad illum se contulerunt. Sed nihil ipsi profuit hoc commentum. Falsitas enim illa infelicem exitum sortita est. Si quidem paulo post cum Sabbatius festum diem ex anticipata opinione celebraret, multique ad eum concurrerent, & solenni pervigilio in Ecclesia pernoctarent, tumultus quidam ac terror demoniacus repente eos corripuit, quasi Sisinnius ipsorum Episcopus cum ingenti hominum multitudine in ipsos impetum faceret. Ortaque ex eo, ut fieri solet, perturbatione, noctu in angusto loco conclusi, semetipsos obriverunt: adeo ut plusquam septuaginta ex illis interierint. Ob hanc causam multi à Sabbatii partibus defeecerunt. Nonnulli tamen quorum animos agrestis illa occupaverat opinio, cum eo mantere. Verum qua ratione Sabbatius violata sacramenti religione ad Episcopatum pervenerit, dicemus paulo post.

ἐν τῷ Ἀποκόπῳ ἑαυτῆς σισιννίῳ ἐν τόπῳ τῆς πόλεως, ὃς περὶ σισιννίῳ ἐκρήτορετο, ἐν τῇ νύκτι ἡ ἀγορὰ δρεκαδὶς ὀνομάζετο, περὶ ἧς ἐτόλμησε πολλῶν κινδύνων ἀξίον ἐν ἡμέρᾳ γὰρ συνάξεως, τῆς εὐαγγελίας ἀκούσαντες ἀναγνώσκον ἐν ᾧ λέλεκε, ὅτι ἦν ὁ ἡμέρας ἡ λεγομένη τῇ ἱσδαίων πάσχα, περὶ τῆς ταύτης μὴδ' αὖτε μίτε γεγραμμένα, μίτε ἀκρωδέντα πόλιν ἐπὶ τὰ ταῦτα. Ἀπὸ τῆς ἱστορίας, φησὶν, ὅτι ἐξ αὐτῶν τὸ πάσχα παύσας τὸ ἀκρωδέν, διεδόθη εἰς εὐὴ πολλὰ καὶ σωαρπάδεντες οἱ ἀκέραιοι τῶν πονηρῶν ἀντιπάλων λαϊκῶν, πρὸς αὐτὸν ἐρχομένους ἐμὴν ἀπάντα τῆς ὁφίστατο εἰς καὶ γὰρ τέλει αὐτῶν τὰ τῆς πλάστογραφίας κατέστρεψε μὲν ἐπὶ πολὺ γὰρ τὴν ἐκ τῶν ψευδῶς ἐορτὴν ἐπετέλει καὶ συνέρρεον πρὸς αὐτὸν δὲ ἔβας πολλοὶ καὶ τὴν δὲ ἔβας πονηρὰ ποιούντων, θόρυβος πρὸς δαίμονας ἐπέπεσε εἰς αὐτὰς, ὡς ἀπὸ σισιννίου αὐτῶν Ἀποκόπος συνὸ πολλὰ πηθεῖν ἐκ τῆς κατ' αὐτῶν καὶ ταραχῆς γινομένης, καὶ εἰκός, ἐν νυκτὶ καὶ σενὸ τόπῳ ἀποκλινόντες, ἑαυτὰς συνέτριψαν ὡς ἀπὸ τῆς αὐτῶν ὑπὲρ εὐὴ ἐδομήκοις αὐτῶν τῶν ἁγίων, πολλὰς τῆς ἁγίας αὐτῶν σῆσε πνὺς ὅτι αὐτῶν παρέμειναν, τῇ ἀρχαίᾳ προλήψει κεραιμένοι ἀλλὰ ἁγίας αὐτῶν ὡς Ἀπὸ τὴν ἐποικον παρήλθεν ἐπισκοπὴν καὶ χρόν ὕστερον λέξομεν,

CAP. VI.

De iis qui Arianorum sectæ eo tempore præfuerunt.

Dorotheus vero Arianae factionis Episcopus, quem ex Antiochena sede Constantinopolim ab Arianis translatum fuisse supra retulimus, cum centum ac novendecim vixisset annos, ex hac luce migravit, Honorio septimum & Theodosio Augusto iterum Consulibus, die octavo Idus Novembris. Post hunc Arianae sectæ præfuit Barba. Huius temporibus, Arianorum religio felici quodam fato, duos disertissimos viros habuit, utrumque Presbyteri

Κεφ. 5'.

Περὶ τῶν πρὸς ἄλλων τλιμαυτῶν τῶν ἀρειανῶν ἐκείνων.

Δωρόθεος δὲ ὁ τῆς δρεκαδὶς πρὸς τὴν ἀντιόχειαν, ὃν ἐν τῇ ἀντιόχειᾳ πρὸς τοῖς δεκαεννέα ἐπίκαις ἐπὶ, ἐπέπεσε ἐν ὑπαίφῃ ὀνυρία τὸ ἐδομον καὶ ἀνέστη τὸ δεύτερον, τῇ ἐκτῇ τῆς ἡμέρας μὲν τῆς τῆς δρεκαδὶς ἀρχαίᾳ πρὸς τὴν βασιλῆα ἐπὶ τῆς δὲ τῆς βασιλῆα δύο ἀνδρῶν ἐλλογίμων ἢ τῶν δρεκαδὶς σκία ἡνύχουσε, τὴν ἀξίαν τῆς πρὸς αὐτῶν